

MARIAN GODINĂ

Drum
fără
prioritate

CUPRINS

Cuvânt-înainte	9
Prima bancă	11
Bicicleta	13
La piață!	16
Giusic	23
Moș Nicolae	26
Crăciun	28
Cum mi-am petrecut vacanța de vară	30
La bazin	33
A venit taică-tu la școală!	37
Temă de vacanță	45
Turneu în Franța	47
Winnetou	51
Chimistul	53
Păcănele	55
Când ia taică-tu banii	57
Calculator	60
Stalone	62
Prietena mea	66
Buchet	83
Obsesia de a scrie corect	87

Patrula pedestră	90
Știi internet	95
Poprire	97
Implicare	100
Summitul NATO	104
Răzbunare	108
Accident mortal	109
Misiune Buzău	111
Reclamație	120
Un caz complex	123
Tamponare	127
Cheia ascunsă	130
Banda a doua	134
Boală cronică	136
Fetița isteată	145
Educație rutieră	148
Regret	150
Karma	152
În litera și spiritul legii	156
Cum mi-am petrecut Paștele	159
Ridicări	162
Schimbul trei	171
Accident	177
Varianta soției	181
Nicum nu-i bine	182
Chiolhanuri	184
Vârsta potrivită pentru educație rutieră	187
Cum să iei permisul de conducere	191
Manuscris	194
Precomenzi	201

Lansarea de carte de la București	212
Colegii	217
Piața Sfatului	221
Târg de carte Craiova	222
Flash-uri din sens opus	223
Etilotest	224
Maratonul Internațional Brașov	225
Droguri	226
Felicitare	227
Design interior	228
Apus	229
Iubesc câinii	232
Bolidul	233
Premianții fără premii	240
Georgică	242
1 decembrie 2016	249
Luna de miere	253
Vacanță	259
SAS	265
Permis suspendat	278
S-au spăriet ei	282
Stagiu de pregătire	284
Metoda japoneză	297
Nașterea Mariei	301
Șosețele	305
Urolog	308
Noaptea și obiectele dorm	310
Final	313

PRIMA BANCĂ

– **Î**n prima bancă, pe rândul din mijloc, da?

„În prima bancă, pe rândul din mijloc, în prima bancă, pe rândul din mijloc, în prima bancă, pe rândul din mijloc...” Asta îmi repetam în minte în timp ce mergeam cu puhoiul de copii, cu toții dezoorientați, spre sala de clasă. Pesemne că sfatul ăsta le fusese dat tuturor, căci până să intru în clasă, prima bancă de pe rândul din mijloc fusese deja ocupată, iar alți copii stăteau lângă ea privind supărați spre alte locuri, pe care nu voiau însă să le ocupe.

Eram mic, tare mic, eram cel mai mic dintre toți copiii. Eram și slab tare, cel mai slab dintre toți copiii. Cu lacrimi în ochi, m-am așezat în ultima bancă, în mirosul pătrunzător de motorină, miros bine întipărit în minte și asociat pe vecie cu începerea anului școlar. Din cauza lacrimilor, vedeam două buchete de flori în loc de unul, le țineam strâns, de teamă să nu mi le ia cineva cum îmi luase locul din prima bancă de pe rândul de la mijloc. Erau foarte prețioase florile alea. Plecaserăm de acasă patru copii, eu, soră-mea Alina, soră-mea Corina și frate-miu Bebe.

Daniela, sora cea mai mare, nu era cu noi în școală, ea intrase deja la liceu și plecase mai devreme. Dintre toți patru, numai mie îmi dăduse mama flori, eram cel mai mic și era prima zi de școală din viața mea. Oricum fusese un efort financiar mare.

Învățătoarea s-a apropiat de mine, mă cunoștea, fusese învățătoarea surorii mele Alina, care intra atunci în clasa a cincea. Știa că sunt fratele ei mai mic și probabil văzuse că am lacrimi în ochi dacă venise direct la mine. I-am evitat privirea și am încercat să nu mai lăcrimez, dar când m-a întrebat de ce plâng și am văzut că toți copiii se uită la mine, am oftat de câteva ori fără să reușesc să-i spun nimic, iar apoi am izbucnit de-a binelea în plâns.

Doamna Ana Morariu, căci așa o chema pe cea care m-a învățat să scriu, m-a luat în brațe și mi-a spus să nu mai plâng, că oricum ne va reuși ea în bănci, nu voi rămâne acolo, în ultima bancă. Și s-a ținut de cuvânt, căci până în clasa a patra am stat în prima bancă de pe rândul din mijloc.

BICICLETA

Fără să mă laud, clasa întâi mi s-a părut plictisitoare, nu învățam cine știe ce noutăți. Din cauza, sau mai bine zis datorită faptului că aveam patru frați mai mari decât mine, iar jucării aveam doar câteva primite de la ajutoare, îmi ocupam timpul uitându-mă la ei cum își fac temele. Daniela, sora cea mai mare, era cea mai răbdătoare cu mine și mă învăța geografia României, de unde deduc acum că ea era în clasa a douăsprezecea pe vremea aia.

Tot de la frați învățasem încă de pe la 5 ani să citesc și să scriu. Pentru că eram sâșâit (unii îmi spun că încă sunt, dar nu oricine sesizează asta), scriam *sizmă* în loc de cizmă și mai stâlceam unele cuvinte atunci când le puneam pe foaie. Tata mă lua cu el la meciurile de fotbal de pe stadionul Tineretului și de fiecare dată se întâlnea cu alți colegi de serviciu cărora le făcea mereu o demonstrație de care eu mă plictisiseam de-a dreptul. Cu toții aveau la ei ziare pe care le puneau pe scaunele pline de praf de pe stadion pentru a nu se murdări pe pantaloni. Tata lua un ziar, mi-l puneă în față și îmi zicea:

- Ia, citește aici!

Citeam câteva fraze, până se convingeau colegii tatei că știu într-adevăr să citesc, apoi mă rușinam când mă mângâiau pe cap și îmi ziceau că-s băiat deștept. Mie nu-mi plăceau deloc aceste demonstrații, dar tata era foarte mândru. Deși aveam doar 5 ani, îmi dădeam seama că pe oamenii ăia puțin îi interesează dacă știu eu să citesc sau nu, mă mir cum de nu vedea tata treaba asta.

Când am intrat la școală, pentru a mă motiva să învăț, tata mi-a promis că, dacă iau premiul întâi, îmi va lua Mountain-Bike. Bicicletele astea abia apăruseră la noi, dar erau deja copii prin cartier care aveau așa ceva. Cu ghidonul drept și cu mai multe viteze, cu 18 sau unele chiar cu 21, bicicletele astea erau tot ce își putea dori un copil. Mi s-a întâmplat de multe ori să visez că am o bicicletă, iar când mă trezeam și vedeam că fusese doar un vis, îmi doream să adorm la loc doar ca să mai dau o tură.

Până la finalul anului școlar, nu am luat nicio notă sub 10, astfel că premiul întâi era adjudecat, cu media generală 10. Împreună cu alți trei colegi, eram cei mai buni din clasă, toți patru cu media 10. Am fost mândru să stau cu coroanița pe cap, dar bicicleta promisă nu a venit.

Am luat premiul întâi și în clasa a doua, și în a treia. Bicicletă nu am primit. Și nici nu aș fi avut cum, cu cinci copii în casă și un singur salar, cel al tatălui. Numai să cumpere bicicletă nu își permiteau ai mei. De altfel, nu aveam niciodată nimic nou.

Faptul că eram cel mai mic înseamnă că purtam mereu hainele care îi rămâneau mici fratelui meu, iar de multe ori, nici el nu le primea noi, ci de la „ajutoare“, astfel că la mine ajungeau la mâna a treia. Sau cine știe la a câta.

Pentru noi, viața nu era tocmai ușoară, șapte guri la o masă erau greu de hrănit, dar mama reușea întotdeauna să ne trimită la școală neînfoțeați. Pe o masă mare, puneă ditamai oala cu ceai, iar într-un bol golea o conservă de pate, peste care puneă câteva linguri mari de margarină. După ce amesteca bine, ieșea o pastă care nu mai semăna nici cu margarina, nici cu pateul, dar era comestibilă și suficientă cât să ne amortească foamea. După încă două felii de pâine cu margarină și gem de prune, plecam spre școală cu burțile pline.

Gemul făcut în fiecare an din prunele de la țară era nelipsit. Zahăr aveam pentru că toamna mergeam cu toții la adunat sfeclă și primeam zahăr. Alteori mergeam la cartofi și primeam și de acolo câte ceva. Nici cartofii nu ne lipseau din beci și erau mâncarea noastră de bază. Am fost cândva și la adunat de morcovi. După cum v-ați prins deja, am primit atunci morcovi. Pe ăștia nu i-am păstrat, m-am instalat cu tata pe un trotuar și i-am vândut. Cred că am stat o zi întreagă și tot ne-am întors acasă cu câțiva. Poliție să ne amendeze nu prea era pe vremea aia, așa că am putut sta liniștiți cu marfa în niște lădițe pe trotuar.

Am terminat și clasa a treia, iar bicicleta a continuat să apară când și când doar în visele mele.

LA PIAȚĂ!

Locuiam la etajul opt, ultimul, de altfel, într-un apartament primit de tata de la uzină, așa cum se primeau pe vremurile alea. Din câte știu, l-au și plătit, dar în niște rate modice.

Bunicul din partea tatălui locuia în același cartier, dar la casă. Era un om înalt, bine clădit, cu o mustață mare și deasă și foarte dur, care trezea tot cartierul când trecea pe străzi cu motocicletă lui cu ataș. Căra cu ea baloți mari de paie, pe care îi folosea să facă așternut la nutrii. Curtea era plină cu o mulțime de bazine cu apă, așezate în fel și chip, pe principiul vaselor comunicante și cuști metalice încropite din tot felul de obiecte adunate de-a lungul vremii. Din toate părțile te priveau nutriile cu dinții lor mari și portocalii. Pe jos erau benzi transportoare din cauciuc, pentru a avea pe unde să pășești fără să te umpli de noroi. Pe lângă nutrii trăiau și șobolani, unii la fel de mari ca nutriile.

Peisajul ăsta mă făcea să nu îmi placă prea mult să merg des acolo, iar faptul că bunicul era foarte dur atât cu mine, cât mai ales cu tata mă îndemna să

rămân acasă atunci când tata îmi spunea că merge în vizită la taică-su.

Totuși, cândva m-am dus, pentru că era toamnă și acolo era viță-de-vie. Când am ajuns, bunică-miu repara la IJ, motocicletă lui cu ataș. Văzând un ciorchine mai copt, m-am întins pe vârfuri și cu chiu, cu vai am ajuns la el, dar oricât trăgeam, codița aia nu ceda deloc. Brusc, am auzit un trosnet ca de bici și am simțit o adiere pe mâna cu care țineam ciorchinele, dându-i imediat drumul.

- La piață, futu-ți gurița mă-tii!

Nu știam dacă ratase intenționat lovitura cu nua pentru a nu mă lovi sau pur și simplu nu îmi nimerise mâna, dar pofta de struguri îmi trecuse brusc. Tata se uita neputincios la mine, el era mult mai înjurat și mai batjocorit decât mine, iar bunicul îi spunea mereu că nici măcar nu e copilul lui și că e făcut de bunica cu un alt bărbat. Pe naiba, aveau nasurile la fel de mari, la fel ca mine acum, nu era nevoie să fii vreun genetician ca să-ți dai seama că-s tată și fiu.

Tatăl meu fusese crescut doar de bunica, iar bunicul, ăsta cu motocicletă, se mutase în Brașov. În casa asta locuia cu o babă care îi era concubină și cu care ba se certa, ba se înțelegea. La una dintre certuri, împărțise casa simetric în două părți, cu un zid care transformase o baie în două mai mici. Au zidit și câteva uși, astfel că amândoi aveau câte o parte din casă.

Baba care locuia în cealaltă jumătate de casă avea peste 20 de pisici pe care le ținea mai mult înăuntru. Ca să intri acolo îți trebuiau mult curaj, plămâni puternici

și un ficat indestructibil. Eu intrasem de câteva ori, dar apoi evitam de fiecare dată și refuzam politicos.

Mama călca pe acolo și mai rar decât mine, pentru că și ea avea parte de același tratament.

Într-un an, în seara de Anul Nou, m-am dus împreună cu fratele meu la bunicu' cu plugușoru'. În timp ce sunam la poartă și așteptam să vină, priveam la cei doi vișini din fața porții, pe care îi învelese cu o folie de plastic, iar pe acea folie dăduse cu ceva smoală sau ulei ars, toate astea împotriva copiilor care ar fi încercat să se urce și să culeagă vișine atunci când le era sezonul.

Pentru că nu a venit la poartă, am hotărât să intrăm noi. Eu aveam vreo 9 ani, iar frate-miu vreo 15. Am intrat timid în casă, izbiți de un miros nu tocmai plăcut, și am bătut ușor în ușa de la dormitor.

- Dea! s-a auzit o voce care ne-a speriat.

- Primiți cu plugușoru'?

- Dea!

Abia atunci am deschis ușa.

- Da'-nchideți ușa după voi, futu-vă rasa mami voastre, că nu fac focu' afară!

Am închis repede ușa, sorbind cu nesaț o ultimă gură de aer rece și proaspăt. Înăuntru era o căldură de nedescris, mai ales că noi eram îmbrăcați gros. Am scanat rapid dormitorul și am rămas șocat. Sus, pe dulapul din fața noastră, era așezat un sicriu cu tot cu capac. Intrase la fix între dulap și tavan. Mă speriasem foarte tare și numai de cântat plugușorul nu îmi mai ardea.

Bunicul stătea întins pe o canapea îngustă, încălțat cu niște cizme de cauciuc, și din când în când se apleca și trăgea câte o flegmă într-o cutie de plastic care era lângă pat. Mi-am dat seama că ori aruncă conținutul prea rar, ori flegmează prea des, pentru că acea cutie era aproape plină. În fața canapelei era un televizor color. Mi-a rămas în minte că era color pentru că noi acasă aveam unul alb-negru.

– Uite, bă, mi-am cumpărat garsonieră! ne-a zis, arătându-ne sicriul cu un băț pe care îl avea proptit de canapea. No, ziceți plugușoru' ăla sau nu?

M-am uitat la frate-miu, el la mine, și am început să cântăm. Am încercat să evit să mă mai uit la sicriu.

– Aho, aho, copii și frați, stați puțin și nu mânați...

Imediat după ce am zis „La anul și la mulți ani“, bunicul a început să râdă. Dar era un râs d-ăla cu poftă, din tot sufletul. În timp ce râdea cu sughițuri, fără să se ridice de pe canapea, și-a băgat mâna în buzunarul de la pantaloni, apoi și-a scos-o cu pumnul strâns și a început să ridice ușor degetul mijlociu până l-a îndreptat complet spre noi.

– Vreți bani? Luați d-aici! ne zicea râzând în timp ce ne arăta ceea ce eu știam deja la vârsta aia că se numește muie.

Am mai stat puțin, după care am deschis ușa și am ieșit în curte. Când să ieșim din curte, l-am auzit pe bunicu' strigând:

– Veniți, mă, aici, futu-vă muma-n cur!

Am văzut de la poartă că are niște bani în mână, așa că ne-am dus rapid la el și ne-a dat fiecăruia câteva

bancnote. Nu îmi amintesc exact suma, dar știu că toată lumea ne dădea monede, iar el ne dăduse mai mult decât făcuserăm în întregul nostru „turneu“ cu plugușorul. La fel făcuse și cu strugurii atunci când mă trimisese la piață. Umpluse o plasă cu struguri la plecare. În esență, era om bun, dar tare îi plăcea să facă pe omul rău, iar uneori îi ieșea de minune.

Când femeia care locuia cu el în casă a murit, bunicul l-a chemat pe taică-miu și i-a făcut o propunere. Tata a ajuns acasă și i-a spus mamei că bunicul îi sugerase să vândă apartamentul în care locuiam, să cumpere jumătatea de casă de la moștenitorii babei răposate, iar el urma să le dea jumătatea lui de casă.

- Doamne ferește! Cred că tu nu ești sănătos! atât am auzit-o pe mama spunându-i tatei, apoi au urmat zile întregi de certuri pe tema asta.

Tata voia să ne mutăm la casă, mama nici nu voia să audă, cu atât mai mult cu cât știa ce e acolo și cum arată.

- Nu te lua după cum arată acum, că facem frumos, punem centrală ca să ai apă caldă, aruncăm tot de acolo, facem lună. Cu ce bani ne rămân de pe apartament luăm și o mașină.

Atât i-a trebuit mamei să audă, că i s-a și înfiripat ideea de a se muta la casă. Se vedea deja la volan.

Cu mama gata să fie de acord, ne-am dus în vizită la ceea ce era posibil să ne devină noua casă. Se făcuse vară, cald, iar eu eram îmbrăcat în niște pantaloni scurți. Tata a deschis ușa de la jumătatea de casă în care locuise baba. Toată partea aia de casă

era goală, doar parchetul vechi și mucegăit rămăsesse la locul lui, restul fusese luat de surorile femeii, moștenitoarele de drept. Eu am intrat curios și parcă nici nu mai mirosea așa urât cum îmi aminteam. Nici măcar un minut nu am stat, că am și simțit că mă înțeapă ceva în picior și am ieșit. Mama s-a îngălbenit când m-a văzut. Pe ambele picioare eram plin de mușcături de purici.

Ca tabloul să fie perfect, bunicul a intrat în garaj ca să-i arate ceva tatei, iar pentru că acolo era întuneric, a băgat mâna stângă pe după o ușă, acolo unde era întrerupătorul și, în același timp, cu mâna dreaptă, în care ținea o pilă din fier cu un capăt ascuțit, a aplicat o lovitură năprasnică fără să se uite unde. S-a auzit chițăitul puternic al unui șobolan enorm care tocmai fusese lovit cu acel capăt ascuțit al pilei și care a fugit năuc printre noi și s-a ascuns sub niște cuști ale nutriilor.

– Ah, futu-ți rasa mă-tii, că ai scăpat!

Mama nu mai voia la casă, așa că au urmat din nou zile cu certuri, până când a cedat în final, tot la promisiunea legată de mașină. Tata muncise toată viața în uzină, ba la Hidromecanica, ba la Tractoru', iar mama se ocupase mai mult de creșterea noastră și mai lucrase pe acasă la cusături, așadar, spiritul antreprenorial le lipsea cu desăvârșire.

Se spune că dacă-i iei toți banii bogatului, în câțiva ani îi face înapoi, dar dacă-i dai bani săracului, îi toacă de nici nu zici că au fost. Acestea fiind zise, ai mei au vândut apartamentul, iar din banii

primiți au cumpărat jumătatea de casă de la cele trei bătrâne moștenitoare și au cumpărat o Dacie Break din '94, veche de un an la acea vreme. Ca să vă dați seama de timpuri, a fost mai scumpă Dacia decât jumătatea de casă. Au mai cheltuit niște bani pe amenajarea casei și a curții, iar o parte le-a rămas și au depozitat-o într-o valiză care avea să se golească la scurt timp după acel moment.

Bucuroase că și-au vândut moștenirea, cele trei babe mi-au dat fiecare câte o bancnotă cu o sumă mare. Din nou nu îmi amintesc suma, dar știu exact că m-am dus în bazar și mi-am cumpărat un croasant cu ciocolată, d-ăla cum văzusem doar în reclame, dar nu mâncasem niciodată.

Prinzând momentul, am rugat-o pe mama să îmi cumpere și mie joc pe televizor, așa cum aveau cam toți copiii din cartier de ceva timp. Mama a fost de acord și mi-a cumpărat un joc „Terminator“ prevăzut cu un pistol și două joystickuri. Mare scandal i-a mai făcut tata când a văzut că fusese de acord să-mi cumpere una ca asta.

- Țsta nu o să mai învețe nimic, toată ziua e numai cu *giusicul* ăla în mână!

Giusic, așa înțelesese tata în loc de joystick. Și giusic avea să rămână un cuvânt pe care nu am să-l uit toată viața.

Flash-uri din sens opus a marcat apariția unui autor caustic și plin de umor. La șapte ani după debutul îndrăzneț prin care taxa corupția sistemică, trezind astfel spiritul civic al cititorilor de pretutindeni, Marian Godină revine cu și mai multă forță. În ***Drum fără prioritate***, o colecție de povestiri de căutare a sensului, vom descoperi câteva părți atât din viața lui personală, cât și din cea profesională, de polițist. Tot aici regăsim de fapt cronică unei realități în continuă schimbare. De la farsele din copilărie la pățaniile din cartier și de la primele autografe sau clinciuri publice la o viață de familie plină de aventură și dragoste, noua carte a lui Marian Godină ne invită la un exercițiu de autocunoaștere și ne oferă prilejul de a ne ascuți spiritul critic.

